

Corina HERGHELEGIU

BUCUREȘTI

Încă o șansă...

Teatrul de Comedie și-a deschis anul acesta stagiunea imediat după Gala Tânărului Actor – HOP de la Mangalia, cu un proiect la fel de important și binevenit precum cel organizat de UNITER, „*COMEDIA ȚINE LA TINERI*”, dedicat tinerilor creatori de teatru (actori, regizori, scenografi).

În prima pagină a caietului-program, George Mihăiță, directorul teatrului spune: „Dragii mei, proiectul „*COMEDIA ȚINE LA TINERI*” este special conceput pentru voi, creatorii de teatru de mâine... Teatrul de Comedie spune, așadar, DA! tinereții și scripirilor ei. Teatrul de Comedie trăiește voluptatea supremă de a fi prieten, de a arăta că ține la TINERI... la Voi!”

Așadar, începând cu data de 7 septembrie, Teatrul a oferit absolvenților promoțiilor 2003–2005 Sala Studio, unde patru regizori au la dispoziție fiecare câte cinci seri pentru a prezenta, împreună cu echipa sa, câte un spectacol. Intrarea a fost gratuită, iar sala, la fiecare spectacol, arhiplină. (Să nu mai vină românul la teatru pentru că nu are bani? Sau problema e alta? Ar fi bine ca fiecare teatru să încerce astfel de experiențe, atunci când sălile sunt goale, cine știe, poate...).

Primii patru regizori care au fost selecționați în cadrul acestui proiect au fost: Iulia Stănescu cu *Ce tipe mișto!* de Laura Shaine Cunningham, Mihaela Triboi, *Domnul Masure* de Claude Magnier, Marcel Țop, *Edmond* de David Mamet, Alex Mihail *Comedie neagră* de Peter Shaffer. Proiectul se desfășoară în patru etape, fiecare dintre ele fiind urmată de câte o Gală, la care juriul va hotărî ce spectacol va rămâne în repertoriul Teatrului de Comedie. Deci, acum, tinerii creatori de teatru mai au o șansă să se afirme și să se impună în peisajul teatral românesc. Depinde numai de ei cum vor reuși să-și pună în valoare talentul.

Așa cum spuneam mai sus, primul spectacol din această serie a fost piesa *Ce tipe mișto!* de Laura Shaine Cunningham, romancier, dramaturg, jurnalist și scenarist, născută la New York. Regia este semnată de Iulia Stănescu, care a luat Premiul pentru cel mai bun spectacol cu *Fetele grase câștigă întotdeauna* de Madeleine George, la Gala Tânărului Actor – HOP, Mangalia 2004.

Am putea spune că piesa este o comedie tristă ce aduce în prim-plan femeia cu problemele ei de zi cu zi, femeia în așteptarea idealului, sau, mai bine zis, a bărbatului visat „o slujbă cu normă întreagă destul de grea” – va spune autoarea, bărbatul care nu există, care nu vine niciodată, iar așteptarea îți pustiește sufletul, îți ucide speranța. Singura soluție este să dai impresia că ești împlinită, fericită, iubită numai pentru că eticheta în societate îți cere acest lucru, dar de fapt situația este cu totul alta, mult mai crudă, mult mai dureroasă. Cum am putea ieși, totuși, din acest cerc vicios? Claire, una dintre protagonistele piesei spune că „doar un copil ne poate scoate pe oricare dintre noi la liman...”, pentru că viața nu poate fi oprită, ea continuă în ciuda tuturor dezamăgirilor care există. „Să ai copii e alegerea noastră – va spune ea – și aceasta e alegerea mea. Mai bine să am un copil în urma unei singure nopți, decât plodul unei «înțelegeri» de-o viață. Nu vreau ca viața mea să fie searbădă până la sfârșit”. Claire este cea care și-a ales singură soarta, ea n-a vrut să fie „păpușa” nimănui, va înfrunta greutățile spunând că realitatea va trebui s-o vadă pe ea și nu invers, pentru că miracolul oricum s-a

produs, iar ea refuză să-l facă... lumesc. Refuză, pentru că oamenii sunt lași și nu vor să vadă și să accepte realitatea, se ascund în spatele minciunii și ipocriziei, se dedublează, iar masca devine din ce în ce mai greu de scos. Doar o viață nouă ne mai poate salva din această cădere, parcă fără de sfârșit.

Viziunea regizorală și jocul actrițelor ne transmite întocmai mesajul autoarei.

Actrița Carmen Lopăzan a reușit să-și studieze rolul în profunzime, să-și înfrâneze exaltarea prin replici calme, calculate. Stările sufletești ale personajului sunt jucate cu intensitate și profunzime, transmitând emoții puternice, fără a deveni patetice. Elei Ionescu îi vine rolul ca o mânășă: realistă, dură, insensibilă, sarcastică, dar în final scapă de mască și încearcă să se transforme într-o ființă umană. Și celelalte actrițe, Maria Obretin, Paula Gherghe și Carmen Florescu s-au descurcat cu rolurile lor, chiar dacă pe alocuri jocul le-a fost prea patetic, iar stridența vocilor deranja (spațiul fiind totuși destul de restrâns), ele au reușit să-și controleze aceste porniri și să intre în ritmul firesc al spectacolului. Cea care s-a dovedit mai indiferentă față de personajul ei a fost Cătălina Harabagiu. Poate că după câteva reprezentații va reuși să se integreze în ansamblu.

Spațiul de joc este bine marcat prin scenografia sugestivă a lui Robert Popescu, totuși ar fi bine ca decorul să fie montat puțin mai în spate, pentru a nu deranja spectatorii din primul rând.

Putem spune că, în mare, spectacolul a avut succes și priză la public, cu excepția celor câteva amendamente care sper că pe parcurs au fost sesizate și au creat echilibrul dorit în spectacol.

Teatrul de Comedie din București – Ce tipe mișto! de **Laura Shaine Cunningham**. Regia: **Iulia Stănescu**. Scenografia: **Robert Popescu**. Distribuția: **Maria Obretin** (*Jessie*), **Paula Gherghe** (*Nina*), **Carmen Florescu** (*Lisabeth*), **Ela Ionescu** (*Martha*), **Cătălina Harabagiu** (*Sue Carol*), **Carmen Lopăzan** (*Claire*)